

Ornitoloģija paaudzēs

SARUNA AR LOB PREZIDENTI ANTRU STĪPNIECI

VIESTURS ĶERUS, KITIJA BALCARE

Jūras putnu aviouzskaišu dalībniekam "nekas nav jādara" – tikai pacietīgi jāsež un jāstāsta, ko redz.
15.04.2011.

Viesturs Ķerus: Pastāsti, kā tu kļuvi par ornitoloģi? Vai, ņemot vērā tavus priekštečus, tev vispār bija cita izvēle?

Antra Stīpniece: Priekšteču loma ir nenoliedzama. Ar vecvectēvu Jāni Viksni mēs bijām šai pasaulē kopā tikai pāris mēnešus, bet es uzaugu viņa stādītā dārzā. Tajā bija gan ābeles un plūmes, gan ērkšķogas un aronijas, gan arī citi koki un krūmi. Tāpat tur bija skudru pūznis, kas katru pavasari saulītē modās. Dārzā ligzdoja sarkanriklīte un melngalvas un brūnspārnu ļauķi, arī čaklais lapu rušinātājs melnais mežastrazds un dažādi dobumperētāji. Netālu bija tēlnieka G. Zemdegas veidotais parks – mazā dzeņa un vistu vanaga ligzdošanas vieta. Dārza mierīgākajā galā nereti bija ieraugāmi baložu plūkumi.

Vectētiņš Arvīds Viksne bija vetārsts, savulaik strādājis Serumstacijā kopā ar A. Kirhenšteinu, ilgus gadus bija Rīgas zoodārza direktors, vēlāk pētīja trihinellas. Viņa stāsti par darba gaitās piedzīvoto bija ļoti saistoši. Bija arī praktiskā ievirze – melnais mežastrazds nomiris? – taisām sekciju!

Un, protams, tēvs Jānis Viksne. Manas pirmās atmiņas par putniem ir sarkanriklīte, kuru baro ar miltu melnuļu kāpuriem. Acīmredzot no Raudas migrāciju pētījumiem bija kaut kāds pārpalikums. Bērzā viņa liktā būrī ligzdoja kovārņi jeb, kā viņš mēdza izgaršot kurzemnieku vārdu, – ķāķi. Pirmos gadus mana pasaule bija šis dārzs un grāmatas – "Meža Avīze", visādi pēddziņu stāsti, latviešu klasiķi. Un tie klasiķi, drusku citā biotopā auguši, tik daudzina – "Cīrulis, cīrulis, pavasara vēstnesis!" Tā es labu laiku nodzīvoju pārliecībā, ka cīrulis ir tā skaļā, skaistā balss, kas dārzā pavasarī dzied. To, ka tā ir lielā zilīte, sapratu stipri vēlāk. Tā ka,

Foto: Ruslans Matrozis

Antra Stīpniece kļuva par ceturto¹ Latvijas Ornitoloģijas biedrības prezidenti 2020. gada 7. marta LOB kopsapulcē, kad tika ievēlēts jaunais padomes sastāvs. Tas ir 35 gadus pēc tam, kad par LOB prezidentu kļuva viņas tēvs Jānis Viksne, un nedēļu pirms ārkārtējās situācijas izsludināšanas Latvijā Covid-19 pandēmijas dēļ. Tāpēc visas viņas vadītās padomes sēdes ir notikušas attālināti, un arī šī saruna notika ZOOM vidē gadu vēlāk – 2021. gada 22. martā.

¹ Pirms tam LOB prezidenti bijuši Jānis Viksne (1985–2008), Otars Opermanis (2008–2012) un Jānis Priednieks (2012–2020).

no vienas puses, bija tā virzīšana, no otras puses – visi bija aizņemti. Un katra tikšanās – svētki, un svētkos piedalījās arī putni. Varbūt arī es šo ceļu izvēlējos, lai būtu kopā ar tēvu, apzināti vai neapzināti.

Viesturs: Putnu ir daudz, bet galu galā tas, kas kļuva par tavu nodarbošanos, ir ūdensputni, pirmkārt, ūdensputni ziemā. Kāpēc tieši tie, un kāpēc tieši ziemojošie ūdensputni?

Vidusskolā man atļāva braukt uz Enguri un palīdzēt kaiju pētniekiem. Lielais ķīris ir ūdensputns. Savukārt ziemojošie – tas jau bija 1988. gads, strādāju institūtā, Viksnem acimredzot bija par daudz sakrājis dažādu tēmu, un viņš kādā brīdī teica: “Re, te ir kartotēka, kļūsti tu par ziemojāju uzraugu!”

Viņš pats ziemojošo ūdensputnu uzskaites sāka 1967. gadā, kad citas valstis sāka šīs visaptverošās uzskaites, un arī Latvija (tajā laikā – LPSR) iesaistījās. Tolaik ziņas iesūtīja gredzenotāji, bija aptauja mežu darbiniekiem un mednieku biedrībām. Tika veiktas aviouzskaites no helikoptera gan pa Gauju, gan pa jūras krastu līdz 1974. gadam. Es nezinu, kāpēc uzskaites uz desmit gadiem pārtrauca. Vai nu tāpēc, ka bija siltās ziemas un nebija iespējams aptvert, kā mēs pagājušo

Foto: Jānis Viksne

Antra Viksne un lielā ķīra mazuļi. 20. gs. 70. gadu sākums.

Viesturs: Kā 1985. gadā no tava skatpunkta izskatījās LOB dibināšana?

Vispirms tika dibināta Vissavienības Ornitoloģijas biedrība, un tikai tad mēs drīkstējām dibināt savējo kā Vissavienības biedrības sekciju. Pirmajā padomē bija uzaicināti visi mūsu labākie spēki, kas pārstāvēja galvenās organizācijas un nozares. Bija arī diplomātiska rozinīte – Māris Čauns, kas ne tikai pārstāvēja mežu nozari, bet bija arī partijas biedrs. Vajadzības gadījumā mēs varētu kritizētājiem atbildēt – LOB ir pārstāvēti “pareizie spēki”. Tie bija arī laiki, kad institūtā sēdēja vīriņš, kura pamatdarbs bija atplēst vēstules un stučīt. Atplēsto vēstuli viņš varēja arī nolemt neatdot adresātam vai atdot ar lielu nokavēšanos.

Foto: Jānis Viksne

Antra (vēl Viksne) un ūpja mazulis, Engures ez. Lielā sala, 1972. gada jūlijs.

prasīja – piedalīties atlantā, kaiju uzskaitē, vēl kādā uzskaitē.

Uz LOB zinātniskās sekretāres (Māras Janaus) galda bija kartotēkas ar LOB biedru adresēm, dzimšanas gadiem. Astoņdesmito gadu beigās bija sapulces gan pavasarī, gan rudenī. Ap to laiku arī veidojām kaut ko “LOB Jaunumiem” līdzīgu – kādas konferences bijušas, kādi jaunumi. Bija arī žurnāls “Putni dabā”. Uz rotaprinta taisīja pirmos numurus. Pirms “Putniem dabā” bija “Retie augi un dzīvnieki”, arī rotaprinta izdevums.

Kitija Balcare: Kā bija tajā laikā būt sievietei ornitoloģijā? Ierasta lieta vai retums?

Retums tas nebija – Ornitoloģijas laboratorijā jau strādāja Ieva Vilka, Māra Kazubierne, Māra Janaus, bija strādājusi Agnija Graubica –, taču mazākumā bijām gan. “Noziedzniekos” pārsvarā bija puikas.

“Noziedznieki” ir viena kajīte Engures peldošajā bāzē. Tur ir četras lāviņas, un pa vasaru tur varēja dzīvot četri pusaudži. Kā V. Doļņiks rakstīja, primātu attīstībā esot “klaigāšanas periods”. Jauniešus pieredzējušie un kļusumu mīlošie pētnieki bija nosaukuši par mazgadīgajiem noziedzniekiem – dimdina klāju, lauž laivu stumjamās kokus... Lūk, tajos “Noziedzniekos” parasti bija daudz puišu. Taču vienu gadu “Noziedznieki” bija pilni ar puišiem, bet kopkajītē pie enkura dzīvoju es, Ieva Sērđiene un Dace

---

Varbūt arī es šo ceļu izvēlējos, lai būtu kopā ar tēvu, apzināti vai neapzināti.

---

ziemu pieredzējam. Ja mums tagad nebūtu Dabasdatu, mēs arī nespētu aptvert visu teritoriju. Vai tolaik bija citi svarīgāki darbi. Igaunijā uzskaites nepārtrauca, un ļoti labi Tartu izsekoja, kā meža pīles ienāca pilsētā.

1977. gadā Jānis bija komandējumā Somijā, tad atbrauca un stāstīja kā lielu brīnumu un pārsteigumu, ka Helsinki pilni ar meža pilēm. Acimredzot 1977. gadā Rīgā nekā tāda vēl nebija, bet 1984. gadā, kad atjaunojām uzskaites, merci jau ēda maizi Rīgas kanālā pilnām mutēm.

Iespēja biedriem apmainīties ar informāciju nav zaudējusi savu nozīmi arī šodien, bet tolaik tas bija īpaši svarīgi. Toreiz oficiāla vēstule no biedrības varēja palīdzēt, piemēram, iekļūt kādā citādā nepieejamā teritorijā.

Biedrības dibināšana formāli noslēdza to, kas bija jau izveidojies. Izveidojās ornitoloģiski noskaņotu cilvēku loks caur gredzenošanas aktīvistiem un caur pirmo atlantu. Pēc tam putnu cilvēki turpināja sadarboties. Pirmos gadus biedrība varbūt mazāk deva biedriem un vairāk

Foto: Jānis Vilksne

Lielo ķīru ligzdošanas sekmju pētīšanas parauglaukumā Engurē Māra Janaus un Antra Stīpniece, 1996. gads.

Talce. Meitenēm neviens neaizliedza ar putniem nodarboties. Vienīgi to laiku dzīves īstenība... Precētas dāmas parasti bija ar milzīgiem iepirkumu tikliņiem rindā nostāvējušās, un tradīcija bija tāda, ka tad, kad tev ir ģimene, kādi tur vairs putni... Es šo darbu varēju veikt, tikai pateicoties milzīgam ģimenes atbalstam – vecāku, vīra. Vīrs brīžiem purpina, un ļauni vārdi tiek gan LOB, gan LU, tomēr ļoti palīdz un atbalsta, uzmana, lai neaizguļos uz ligzdojošo putnu uzskaiti.

Viesturs: Kā mēs – LOB – esam mainījušies kopš 80. gadiem?

Tagad biedru skaits ir lielāks. Tagad ir vietējās grupas, ir lielākas iespējas iesaistīties. Tolaik mums bija divas sanāksmes – gan rudens, gan ziemas, bet iesaistīšanās iespēju, dažādu pasākumu bija mazāk. Šobrīd gredzenošanai pievēršas mazāk iesācēju, un tas vērtējams pozitīvi.

Viesturs: Vai sabiedrības izpratne par putniem un to aizsardzību šajā laikā ir mainījusies, vai joprojām jārūnā par vieniem un tiem pašiem jautājumiem?

Man ir grūti spriest. Tie, kas grib glābt individuus, parādās katru gadu ap mazuļu laiku. Sarunas ar gulbju glābējiem principā neatšķiras ne manā jaunībā, ne tagad. Tur ir vajadzīga pacietība, iecietība. Pārsvārā

sanāk šķirties kā draugiem, bet paurknābja gulbis ir tāda suga, kam tiešām nekas nedraud.

Attieksme pret dzīvotņu zudumu, šķiet, nav mainījusies, turklāt tā tas ir ne tikai Latvijā: jā, sargāsim, bet ne manā zemes pleķītī. Tikko parādās ekonomiskās intereses, tās uzvar. Ja runa ir par naudu, vajag lielāku motivāciju, lai šo plāvu neuzraktu vai to mežu nenocirstu.

Mūsdienās labāk ir tas, ka biedrības vārdu zina, taču tagad ir pavisam citi saziņas līdzekļi un reizēm grūtāk

**Ornitologs ir tas, kurš pēta putnus.
Tas var būt maizes darbs. Tas var būt brīvā laika darbs, kur jebkurš var ļoti kvalitatīvi iet dabā un pat labāk nekā šauras jomas speciālists.**

piesaistīt interesi ornitoloģiskajām ziņām. Tad, kad dzīvē nebija nekā cita interesanta, cilvēki ļoti labprāt atsaukā, piemēram, aicinājumam ziņot par iekrāsotām kaijām. Cilvēki atklāti pateica, ka nekā cita jau interesanta nav.

Kitija: Kā ar jauniešu iesaisti uzskaitēs un citos pasākumos? Vai tā gājusi uz augšu vai saglabājusies nemainīga?

Savā projektā tādu analīzi neesmu veikusi. Monitoringiem labāk, ja

novērotāji maz mainās. Bet, piemēram, Papē vienmēr ir bijuši jauni cilvēki.

Viesturs: Ja jaunietis gribētu kļūt par ornitologu, kā tu viņam paskaidrotu, kas vispār ir ornitologs?

Tas, kurš pēta putnus. Tas var būt maizes darbs. Tas var būt brīvā laika darbs, kur jebkurš var ļoti kvalitatīvi iet dabā un pat labāk nekā šauras jomas speciālists, kurš ir kādu vienu tēmu paņēmis, teiksim, pazīst tikai pīles. Zīlīšu dziesmas viņam neinteresē, bet pīles ar dažādām ģenētiskām metodēm līdz spalviņai izpēta – viņš arī ir ornitologs.

Viesturs: Kas būtu obligātā literatūra jauniešiem, kuri grib pievērsties ornitoloģijai?

Grūts jautājums. “Kolins”², protams. LOB bibliotēkā ir Cramp & Simmons³, kurā, ja kādai konkrētai sugai gribi pievērsties, ir vērts ieskaņties. Atlanti, “Ptici Latvijā”. Kārļa Vilka “Atmiņas par putniem”. Vilks parāda, ka pat ikdienišķs novērojums, viena spalva var radīt neskaitāmus interesantus jautājumus.

Kitija: Varbūt jauniešiem ir priekšstats, ka ornitologa darbs ir tikai iešana dabā. Kas īsti ir ornitologa darbs?

Tā noteikti nav tikai iešana dabā. Ir matemātiskās metodes, ir iepriekšējo autoru veikums un publikācijas. Mēs paši vairāk reklamējam iešanu mežā, bet ne tos jautājumus, kāpēc iet mežā. Taču ir patīkams izņēmums – grāmata ar gaurēniem uz vāka.⁴

² Lars Svensson, Peter J. Grant, Killian Mullarney, Dan Zetterström “Collins Bird Guide”

³ Cramp, Simmons, Perrins (eds.) “Handbook of the birds of Europe, the Middle East and North Africa”

⁴ Latvijas ligzdojošo putnu atlanti 1980–2017

Tomēr ir arī lauka darbu daļa. Domāju, ka jaunažiem ar fizisko varēšanu viss kārtībā. Man gan jāsāk domāt, kā no meža iznākt dzīvai laukā. Engures uzskaišu maršrutā katru reizi par to nedaudz brīnos.

Viesturs: Par paaudzēm. LOB māte, ja tā var teikt, ir Bioloģijas institūta Ornitoloģijas laboratorija. Kā jau bērniem pieklājas, mēs esam aizgājuši savu ceļu. Kā tu vērtē – vai neesam aizgājuši par tālu, vai mēs pietiekami sadarbojamies?

Mēs esam aizgājuši tur, kur mums jābūt, – pasaulē. LOB ir *BirdLife* Latvijā. Paliekot perēkli, mums būtu daudz sīku, pamatīgu pētījumu, taču ar kailu pētījumu vēl neko nevar aizsargāt. Mēs varbūt par maz popularizējam saikni ar citām putnu aizsardzības organizācijām un to lielo darbu, ko *BirdLife* Briseles birojs veic putniem draudzīgas likumdošanas veidošanai. LOB, Ornitoloģijas laboratorijas, Gredzenošanas centra, Bioloģijas fakultātes sadarbība – jāskaita, cik tad mani kolēģi ir vai nav LOB biedri. Jo visu laiku jau viss ir bijis savijies – Ornitoloģijas laboratorijas vadītājs šobrīd ir “Putni dabā” redkolēģijā, vairāki laboratorijas pētnieki vada vai ir darbinieki arī LOB projektos. Kad jāisteno kāda dabas aizsardzības vajadzība, man šķiet, mēs nešķirojam, no kuras organizācijas nākam.

Viesturs: Mēs visu laiku biedrus uzsveram kā savu vērtību, taču skaidrs, ka biedri prasa zināmus ieguldījumus no LOB administrācijas. Turklāt ir organizācijas, kam biedru nav vispār un kas šā vai tā sekmīgi darbojas. Kā tu teiktu – kāpēc mums biedri ir svarīgi?

Jau toreiz, biedrības tapšanas laikā, kad biedrība vēl bija kartotēkas kaste uz Māras Janaus galda, šķita, ka galvenais ir informācijas apmaiņa. Viens novērojums pats par sevi ir tikai viens novērojums, bet mēs saliekam tos kopā un iegūstam kopainu. Man biedrība vienmēr šķitusi kā nakšņošanas vieta, kur putni salido visi kopā, un nākamajā rītā viņi zina, uz kuru lauku vai miskasti jālido ēst. Nebiedru organizācijas arī var izdarīt lielu, labu, profesionālu darbu, bet tas, ka LOB ir daudz cilvēku ar dažādām interesēm, ļauj mums vairāk jomu aptvert. Piedaloties gan plēšputnu monitoringā, gan citos monitoringos, iegūstam reālos, kvalitatīvos datus balstītu informāciju. Mazā organizācijā, kas noalgo ekspertu un paveic darbu, bieži iegūstam drīzāk eksperta viedokli, nevis reālus datus. Turklāt eksperts kādam ir jāizaudzina. Biedri ir vajadzīgi kaut vai tāpēc, lai caur Andra Dekanta lekcijām, caur bērnu pulciņiem eksperti izaugtu. Tie nerodas paši no sevis. Varbūt mēs audzinām ekspertus sev un arī tai kaimiņu organizāci-

Foto: Vladimirs Smislovs

Piekrastes ziemotāju uzskaitē 2012. gadā pabeigta! Aleksejs Kuročkins un Antra Stīpniece.

jai. No liela biedru pulka mēs varam dabūt ekspertus jomās, kurās mēs paši tādi neesam. Teiksim, ja mums ir juristi ar sajēgu par putniem un to, cik svarīgi ir biotopi, un ja mums ir mežinieki un zvejnieki ar sajēgu... var mainīt saimniekošanas stilu.

Viesturs: Kādi LOB vajadzētu būt pēc 30 gadiem?

Pirmkārt, mums vajadzētu būt. Jāņem vērā gan demogrāfija, gan konkurence ar citām biedrībām. Mums nevajadzētu gaidīt 30 gadus, bet jau tagad domāt par cilvēku piesaisti, vairāk attīstīt interešu aizstāvību, piesaistīt juristus. Piemēram, tu ar mežiem strādā ļoti labi, bet, ja jūs būtu pieci, jūs strādātu vēl labāk. Tāpat ar jūru – es saņemu *BirdLife* vēstules, bet man bieži nav ne prasmju, ne īsti spēka uz visām kampaņām reaģēt. Ja mēs iesaistītu vairāk cilvēku, tostarp tādus, kas nav ornitologi, būtu lielākas izredzes, ka pēc 30 gadiem vēl būs putnu daudzveidība, ne tikai sinantropas sugas.

Viesturs: Kādas, tavuprāt, ir galvenās problēmas dabas aizsardzībā Latvijā šobrīd?

Biotopu zudums. Intensīva lauksaimniecība. Institūtā es turpinu Jāņa Viksnes iesākto nomedito ūdensputnu monitoringu, un tajā, piemēram, vēstulē raksta, ka nebija jau ko medīt, jo tajā rajonā visu nosusina, vecās mājvietas noplēš. Nav īsti pilēm vairs kur būt. Tas par acīm saredzamo. Indes, kas ceļo pa barības ķēdēm, daudzi vēl pat neapzinās. Par mežiem tu pats varētu stundām stāstīt.

Foto: Vladimirs Smislovs

Ūdensputnu uzskaitē no kuģa 2008. gada janvārī. Aleksejs Kuročkins, Antra Stīpniece, Gaidis Grandāns.

Foto: Ruslans Matrozis

Olām ar vienkrāsainu čaumalu aizperētības pakāpi var noteikt, caurskatot pret gaismu. Rīga, Žurku sala, 20.05.2021.

Un stabilitātes trūkums. Pagājušo gadu visi dzīvojam bailēs par Dabas aizsardzības pārvaldi. To, kas labi strādā, var ar kādu nepārdomātu politisku lēmumu ļoti viegli sagraut.

Viesturs: Mēs esam liela organizācija, kas apvieno cilvēkus ar vēlmi parūpēties par putniem. Taču šo rūpju izpausmes ir dažādas, un medību jautājums ir tas, kurā ir lielas viedokļu pretrunas pat LOB iekšienē. Ko tu atbildētu tiem, kas jautā, kāpēc LOB necinās pret putnu medībām?

Tāpēc, ka populācijām, kuras ir labā stāvoklī, pareizi organizētas medības nekaitē. Ne velti ir sugas, kurām ir aizsardzības plāni, un ir sugas, kurām ir apsaimniekošanas plāni. Un mēs – gan mednieki, gan vērotāji – esam viena resursa izmantotāji. Putnu vērotāju ietekme ir mazāka, taču tāpat ir jautājums, cik es esmu uzbāzīgs vērotājs, kāda ir mana ietekme, apskatot ligzdu, vai es būšu pietiekami rūpīgs, vai es ligzdu nedemaskēšu, vai par ilgu negrozos barošanās vietā. Medības, protams, ir vairāk ietekmējošas, jo tur īpatnis tiek izņemts no populācijas. Pastāv arī traucējums, ievainotie dzīvnieki, svina municijas izmantošana. To, ka svins nav labs, zināja jau pirms 40 gadiem, tagad beidzot sāk mainīt likumus. Medību pretinieki redz šo gausumu un neuzticas, lai tad, ja pienāk sāpīgais brīdis, kad populācija

tālāk nav ekspluatējama tik intensīvi, spētu apstāties un pietiekami ātri pieņemt šos dzīves noteikumus.

Abi uzskatu spārni ilgtermiņā ir domubiedri. Ne velti *BirdLife* un FACE parakstījušas sadarbības līgumu. Mani nepamet sajūta, ka dažiem, kam būtu patiesi jārūpējas par putnu populāciju ilgtspēju, ir ļoti ērti sarīdīt vienas populāciju izmantotāju ar citiem. Taču jācinās būtu pret to, kas populācijām traucē būt ilgtspējīgām. Galvenais ir dzīvotņu zudums, barības trūkums, invazīvie plēsēji. Ja nekas neizšķilsies

---

Ja man būtu tāds šausmīgi izkasīts dārziņš, kur ir tikai melnzeme un pareizie augi, tad es nebūtu laukirbes redzējusi savā dārzā.

---

un nebūs kur dzīvot, ne vērotājiem būs ko vērot, ne medniekiem būs ko likt katlā. Jācinās par gudru, izglītotu mednieku, par tādu, kas saprastu gūvuma statistikas nozīmi un pārvarētu savu slinkumu palīdzēt šīs ziņas iegūt. LOB biedri mednieki var būt pirmie, kas “nes gaismu” savos kolektīvos.

Viesturs: Kāpēc tu piekriti kļūt par biedrības prezidenti? Un ko tu gribi panākt, šajā amatā esot?

Gribētos saprast, kāpēc tik daudzi agrāko gadu biedri vairs nav LOB. Vai tas ir tiešām 15 eiro jautājums vai kaut kāda mūsu nespēja šo cilvēku

intereses apmierināt? Rudenī rakstīsim jauno stratēģiju saskaņā ar *BirdLife International*. Taču tas ir kolektīvs darbs. To nedara viens prezidents, tas ir visas padomes uzdevums.

Kitija: Kas ir tā viena lieta, ko jebkurš var darīt putnu labā? Un kas ir tā lieta, ko nevajadzētu darīt?

Vajadzētu, cik vien iespējams, nejaukties putnu dzīvē. Nesaindēt viņu barību. Man ir dārziņš, es tur neliekoju nekādus insekticīdus, dažreiz arī aizmirstu izravēt. Ja man būtu tāds šausmīgi izkasīts dārziņš, kur ir tikai melnzeme un pareizie augi, tad es nebūtu laukirbes redzējusi savā dārzā. Lauka zvirbuliši nātraudzēnāk un barojas visu rudeni. Kaimiņi varbūt šausmās skatās uz manu dārzu, bet strazdi un citi putni ar prieku.

Bieži cilvēki zvina uz biedrību nevis tad, kad gribas glābt, bet kad gribas tikt vaļā no putniem: “Čurkstes mums te visu piekakā! Jūraskraukļi apēdis visu! Zosis apēdis visu!” Pat ja gribas tikt vaļā, nu pagaidiet ligzdošanas sezonas beigās! Ja cilvēks iznīdēs ligzdošanas vietu, labi jau tas nebūs. Nākamgad atnāks putns. Atlido no Āfrikas – un, skaties, tu esi jau bezpajumtnieks. Čurkstes un

tīrības mīlētājs varbūt var sadzīvot ļoti labi, ja zem viņu ligzdu rindas piestiprina dēlīti tā, lai mēsli krīt uz tā. Savukārt zem dēlīša paliek tiklu, kas neļauj nākamajai ligzdu kārtai ieligzdoties. Var atrast tādus veidus, ka visiem ir labi.

Summary

Ornithology in generations. A conversation with LOB president Mrs. Antra Stīpniece /Viesturs Ķerus, Kitija Balcare/ Mrs. Antra Stīpniece is the fourth president of the Latvian Ornithological Society (LOB), elected on 3 July, 2020. That was 35 years after her father became LOB president, and a week before a state of emergency was declared in Latvia due to Covid-19.